

A spájzban is

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIV. évfolyam, 18. szám, 2020. április 30.

Danai Ussama negyvenkét éves thai képzőművész csodálkozva tapasztalta, hogy a bangkoki reptérre érkezvén útitársaival együtt úgy hatol be az országba, mint kés a vajba, semmifajta szűrés, lázmérés, mife- ne, noha az ő járatuk Spanyolországból érkezett, az pedig mostanság nem egy tündérliget. Benyomásait azon melegében közhírré tette a *Facebookon*, pár nap múlva rémhírterjesztés miatt lecsukták, azóta egy bangkoki tömlőcben terjeszti Barcelonából importált vírusait, már ha csakugyan vannak a szervezetében ilyenek. Ez a kérdés a thai hatóságok kíváncsiságát azóta se csigázta föl. Öt év simán kinéz neki. A szomszédos Kambodzsában huszonnégyen ülnek azért, mert ismerőseikkel a járványt illető híreket megtárgyalták. Akad köztük tizennégy éves lány is, aki az iskolában előálló megbetegedések miatt frászt kapott, és ezt a közösségi médiában megosztotta. Nem kellett volna, talán már sejti is, mennyire nem.

Föntieket a *Christian Science Monitor* írja, a cikk arról szól, hogy a járvány okozta vészhelyzetet némely politikus a sajtó és általában az emberek elhallgattatására használja föl. Első konkrét példája a kambodzsai miniszterelnök, a második a magyar. Ránk nézve ez a sorrend, nyilván mondanunk se kell, roppant sértő, annak ellenére is, hogy Hun Szen kambodzsai kormányfő szintén nem plüssmaci, hanem minden idők egyik legbrutálisabb diktátora, de épp ez az, aminek folytán kormányzó urunkkal egy napon emléteni se volna szabad. Hun Szennek a hatalom megragadásához a vietnámi hadseregre volt szüksége, megőrzéséhez véres terrorra, a produkciót pedig valahol az Isten háta mögött, a hátsó-indiai dzsungelben tartják műsoron.